

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

ЗСУ інфо



e-mail: vspr22@ukr.net

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ
ЦЕНТРУ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГУ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

**З Різдвом Христовим
Вас, захисники України!**

**Ми пам'ятаємо ціну спокою!
ДЯКУЄМО!**



**На Різдво, на Святий Вечір
Позбиралася малеча,
Мати кутю вже поставила на стіл...
В хаті в нас когось бракує -
Діти, тато, наш воює,
Молимося, щоб повернувся він!..**

Герої з «Нулів»

«Військовий — професія мого життя!»

Владислав за позивним «Калина» родом з Черкащини. Його батьки — кадрові військовослужбовці, які присвятили своє життя служінню Батьківщині. Тому, й не дивно, що Влад вирішив піти батьківською стежкою та став на захист народу України.

В буремну зиму 2013-2014 років Владислав брав активну участь в Революції Гідності. А згодом вступив на навчання до Академії Сухопутних військ імені П. Сагайдачного, яку закінчив влітку 2018 року з червоним дипломом та направився в одну із бригад, яка виконує завдання в районі проведення операції Об'єднаних сил.

Сьогодні Владислав виконує бойові завдання на позиціях, де частенько буває доволі «гаряче» — на Світлодарській дузі. «Калина» для своїх підлеглих - зразок для наслідування. «Суворий, справедливий та відважний. Справжній офіцер!», - кажуть хлопці на фронті про свого командира.

Прес-група ОТУ «Північ»



Завжди пам'ятатиму відважні вчинки своїх солдат...

Ще у свої п'ятнадцять Костянтин зробив крок на зустріч військовому життю, вступивши до Волинського обласного ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. Згодом строкова служба в аеромобільній бригаді (нині десантно-штурмовій) та навчання у Національній Академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. На війні отримав позивний «Султан».

З початком війни розвідувальний підрозділ, який очолював «Султан» одним із перших вирушив виконувати бойові завдання в район міста Слов'янськ Донецької області.

У той весняний день Костянтин вперше побачив кров поранених товаришів. В той день пролилася перша кров його підрозділу.

За період війни молодий офіцер у складі бригади пройшов не легкий шлях та прийняв участь у боях за Савур-Могили, Сніжне, Ясинувате, Тельманове, Кримське, Семенівку та шахту Бутівка, під якою 26 січня 2015 року від шквального мінометного вогню отримав поранення обох рук, ноги та грудної клітки.

З тіла Костянтина у Дніпропетровському шпиталі лікарі вилучили понад двадцять п'ять осколків. Потім лікування за кордоном, реабілітація і вже через рік «Султан» повернувся до служби у свою рідну бригаду.

Нині Костянтин виконує бойові завдання в районі проведення Операції Об'єднаних сил і жодної хвилини не жалкує, що доля повила його таким тяжким шляхом. Адже тільки сильні духом зможуть його пройти. Він не вважає себе героєм та стверджує, що героїзм — це різновид смерті, а не стиль життя.

«Султан» на завжди пам'ятатиме відважні вчинки бійців, з якими захищав свою землю і ті важкі бої, адже п'ятеро його побратимів тоді загинуло.

За проявлений героїзм під час захисту України в ході виконання бойових завдань, Костянтина нагородили орденом Богдана Хмельницького III ступеня, нагрудним знаком «За зразкову службу» та «Знаком пошани».

Разом до перемоги!
Слава Україні!

Прес-група ОТУ «Схід»

«Всі готові йти до перемоги! І це надихає!»

Олег за позивним «Ліван» служить в одній із механізованих бригад вже третій рік. «Щоб у майбутньому я зміг сказати, що виконав свій обов'язок! Малоімовірно, що ворог може дійти до Кисва, але, не хочеться навіть шансу давати. Крайче зупинити його тут, ніж вдома», - каже військовий.

Олег з Білої Церкви і добре знав про бригаду та її бойовий шлях. Починав службу у танковому підрозділі.

Поки танки за «мінськом» відведені від лінії розмежування, Олег перевівся в піхоту, аби бути на передовій.

«Ліван» боронить мир та спокій свого народу і під час новорічних свят, виконуючи бойові завдання на Світлодарській дузі.

«Всі готові йти до перемоги! І це надихає!», - каже Олег про своїх побратимів.
Прес-служба ООС



Українська мілітарна історія

Українські військові формування періоду Другої світової війни
Українці в арміях держав антигітлерівської коаліції

На стороні антигітлерівської коаліції перебувало майже 250 тисяч українців в складі армій Польщі, Чехословаччини, США, Канади, Франції, Великобританії.

У лавах Війська Польського (ВП) у вересні 1939 р. воювали, за різними оцінками, від 150 до 200 тисяч українців. Більшість з них сумлінно виконували свій військовий обов'язок, чимало з них віддали своє життя у вересневій кампанії 1939 року. Вони були переважно рядовими солдатами. Ті ж контрактні офіцери-українці, які служили у польських збройних силах, мали значний військовий досвід. Більшість з них у минулому були підстаршинами у військових формуваннях УНР.

З нападом Німеччини на територію Польщі українці з етнічних українських земель Другої Речі Посполитої відчутно поповнили практично всі роди військ її армії. Найбільший відсоток українців у складі ВП був у піхотних та кавалерійських частинах. З наступом гітлерівців польська армія виявилася слабкою військовою силою порівняно з узгоджено діючими німецькими танковими з'єднаннями та авіацією. Потрібно зазначити, що українці у ВП з поразками армії не втрачали надії в майбутньому на створення власного національного військового формування. Однак швидкий відступ ВП, відсутність українського офіцера та абсолютна невизначеність в майбутньому перекреслювала ці надії. У середині вересня 1939 р., коли німці в основному розгромили польську армію, приготування до наступу на східні території Другої Речі Посполитої розпочала Червона Армія. З військ Київського особливого військового округу було створено Український фронт. Варто зазначити й те, що українці у ВП доволі негативно ставилися до наступу Червоної Армії та радянської влади загалом. В пам'яті багатьох з них збереглися спогади про штучний голодомор українців, влаштований радянською владою у 1933 р. Вже до 20 вересня 1939 р. радянські війська зайняли Луцьк, Рівне, Дубно, Тернопіль, Бучач, вийшли до Львова. Солдати й офіцери регулярної польської армії в основному мирно та добровільно здавали зброю радянським військам. Серед них було близько 20 тисяч рядових українців. Загалом після нападу Червоної армії на Польщу війська Українського і Білоруського фронтів взяли в полон 125 тисяч її вояків.

У серпні 1941 р. на основі амністованих польських військовослужбовців, які перебували в ув'язненні на території СРСР, постала Армія генерала Андерса (2-й Польський Корпус), національний склад якої був дуже різноманітним. Час її формування на території СРСР був найкритичнішим моментом війни для Радянського Союзу. 12 серпня 1941 р. Президія Верховної Ради СРСР видала указ про амністію громадян колишньої Другої Речі Посполитої, а вже через два дні було підписано польсько-радянську угоду, що передбачала створення в найкоротший термін на території СРСР польської армії. Її командувачем призначили генерала Владислава Андерса. Вона складалася з польських громадян, які потрапили в полон у результаті радянсько-польської війни 1939 р., а також поляків, які були депортовані і засуджені в табори ГУЛАГу. Слід зазначити, що серед польських громадян було багато етнічних українців, оскільки у міжвоєнний період землі Галичини, Холмщини, Підляшшя, Західної

Волині, Західного Полісся, Посяння та Лемківщини опинилися під владою Польщі. У процесі формування Армії Андерса між польською та радянською сторонами виникали постійні суперечки щодо прийому до її складу колишніх жителів Західної України, якщо ті були не етнічними поляками. Таким чином, вступ до війська українців був значно ускладненим. Досить часто вони змушені були приховувати власну національність для того, щоб вступити до Армії генерала Андерса і вирватися з «радянського раю». Зрештою, постійні радянсько-польські суперечки, проблеми із забезпеченням і постачанням, антирадянські переконання більшості солдатів армії – чинники, що прискорили прийняття спільного рішення про евакуацію її на територію Ірану. До 1 вересня 1942 р. вона була закінчена. Всього з СРСР виїхало близько 80 тис. військовослужбовців і понад 37 тис. членів їх родин. Національний склад Армії Андерса був неоднорідний: окрім поляків там були євреї, значна кількість українців і білорусів. Після оновлення її складу вона була перетворена в 2-й Польський корпус. У період 1942–1943 рр. на території Іраку та Палестини українцям вдалося провести національні зібрання, головною метою яких було утворити власне національне формування під командуванням британської або американської військової влади. На жаль, ця спроба завершилася невдачею.

7 грудня 1943 р., після спільних домовленостей між В. Черчиллем та В. Сікорським, було прийнято остаточне рішення направити польське військо формування до Італії. Вже до 1 квітня 1944 р. Армію генерала Андерса було передислоковано з території Єгипту до Апеннін й уведено до складу 8-ї британської армії. Починаючи з 7 січня 1944 р., спроби прориву німецької оборонної «лінії Густава» в районі гірського масиву Монте Кассіно військами союзників були безрезультатними. Дорога на Рим була заблокована. Командувач 8-ї британської армії О. Ліз поставив генералу В. Андерсу завдання з прориву «лінії Густава» та її найпотужнішої частини – пагорба Монте Кассіно. Так, польське військо формування взяло участь в одній із найкровопролитніших битв Другої світової війни. Цікавим є факт, що перший німецький бункер у бою під Монте Кассіно був знищений українцем М. Паньковцем з села Погоріловки, що біля Сарн сучасної Рівненської області. Під час військових дій на Апеннінському півострові українці проявили властиву їм мужність, про що свідчать військові відзнаки. Назвемо лише частину досліджених імен українців, які були учасниками битви під Монте Кассіно. Різними бойовими нагородами були нагороджені українці-воєки Армії генерала Андерса: А. Лайко, Ю. Криницький, С. Олтусь, В. Брід, М. Червінський, С. Диркач, Р. Крук, І. Пасербяк, І. Сокол, В. Трачук, Г. Андреев.

Армія генерала Андерса після битви під Монте Кассіно продовжила свій бойовий шлях по території Італії. Українці брали участь у звільненні міст Анкона, Лорето та Болонья. У квітні 1945 р. військо формування завершило свій бойовий шлях.

18 липня 1941 р. між СРСР та Чехословаччиною було укладено угоду про



1939–1945
ПАМ'ЯТАЄМО
ПЕРЕМАГАЄМО

спільні дії проти нацистської Німеччини. Цей документ передбачав створення військових підрозділів з громадян Чехословацької Республіки на території Радянського Союзу. Влітку 1943 р. в Новохоперську було завершено формування 1-ї окремої Чехословацької бригади під командуванням полковника Людвіга Свободи. З 15 тис. чоловік її особового складу 11 тис. були закарпатськими українцями. Більшість з них стали бійцями цієї бригади після трирічного ув'язнення у радянських таборах, куди вони потрапили після того, як у 1940 р. втекли в УРСР, рятуючись від угорської окупації Закарпаття.

Найчисельніша українська діаспора в Канаді неоднозначно сприйняла початок війни: в середовищі прорадянського українства панували антигітлерівські настрої, в націоналістичних колах сподівалися, що розвиток подій створить можливість відновити українську державність. Коли Канада стала членом антигітлерівської коаліції, українці дістали широкий доступ до її збройних сил. За різними джерелами, в канадській армії служило від 35 до 50 тис. українців (11,4 % місцевих українців). Вони були не тільки одними з найсвідоміших її громадян, а й найкращими представниками численної національної спільноти за океаном. Українці вступали до складу збройних сил із різних причин, однак здебільшого через своє походження та почуття громадянського обов'язку. Генерал-майор Джозеф Романов, перший українець, котрий дослужився в Канаді до такого високого звання, пізніше згадував: «Ми чітко усвідомлювали, що таке нацистська Німеччина й режим, який створював Гітлер не лише для Німеччини, а й для всього світу... Таким чином, ми мали громадянський мотив захищати Канаду як уміємо». Крім того, канадські українці відчували, що відбувається переломний момент в історії, в Європі постає новий міжнародний порядок, є надія на незалежність України, і вони хотіли бути учасниками цих подій.

Значна частина українців, що мешкали в США, добровільно рекрутувалися в різні служби її армії. Близько 40 тис. американців українського походження воювали в Тихоокеанському регіоні, в Північній Африці, Європі, брали участь в поставках до СРСР по ленд-лізу та в операції «Оверлорд».

Після нападу Німеччини на Францію українство, яке гуртувалося навколо Українського Народного Союзу (УНС), виявило бажання зі зброєю в руках захищати французьку землю.

Лише через канцелярію УНС у Парижі заявили про своє бажання воювати 7000 українців. 5 тис. з них, визнаних придатними, в складі «Іноземного Легіону» брали участь у всіх великих боях за Фландрію, під Седаном, над Сомою (травень 1940 р.), над Сеною, Марною, Луарою, Соною (червень 1940 р.). Статус окремих підрозділів у таборі французького руху Опору отримали три українські формування – курінь ім. І. Богуна, курінь ім. Т. Шевченка та підрозділ поручика Круковського.

Історія українського війська: Курс лекцій

Уроки історії

«Русский мир» в Україні. Начало.

Секретное постановление Совета народных комиссаров СССР от 25 октября 1933 года.

Провести переселение 21.000 семей колхозников:

3.500 хозяйств в Донецкую область из Ивановской.

6.500 - в Днепропетровскую обл. из Западной области РСФСР.

4.500 - в Харьковскую обл. из ЦЧО.

К концу 1933 года из Западной области РСФСР в Днепропетровскую было отправлено 109 эшелонов с переселенцами и их товаром, из Центрально-черноземной области России в Харьковскую область — 80 эшелонов, из Ивановской в Донецкую — 44 эшелона, одновременно из Белорусской ССР в Одесскую область направили 61 эшелон из Горьковской области — 35 эшелонов с людьми.

Согласно архивным документам, в Донецкую (тогда распространялась и на территорию нынешней Луганской области), Днепропетровскую (к которой частично принадлежала и нынешняя Запорожская область) и Харьковскую области должны быть переселены колхозники из России, а в Одесскую (тогда распространялась и на территорию нынешних Николаевской и Херсонской областей) — из Беларуси и России. На их переселение было выделено 15 миллионов 500 тысяч рублей. Из них 10 миллионов предлагалось отдать безвозвратно, как материальную помощь,

а еще 5 миллионов — сделать долгосрочным кредитом.

Переселенцам, которые прибывали в выморенные Москвой истинным голодом села на Востоке и Юге Украины, предоставляли значительные льготы.

С них снимали все недоимки по уплате налогов, их освобождали от уплаты сельхозналога на три года, год они могли не поставлять государству молоко и мясо, каждая семья бесплатно получала дом и усадьбу, ремонт которых до их переселения должны были обеспечить местные колхозы. Тем, у кого не было коровы, ее предоставляли бесплатно, а на каждые две-три семьи — давали коня.

Эти условия были отличные от тех, в которых оказались выжившее после Голодомора коренное население. Переселенцы были поставлены в значительно лучшие условия. Украинцы два года страдали от недоедания, умирали от голода. Но им не только не оказывали помощь — их обязывали отремонтировать дома умерших для приезжих. Кроме того, они должны были выделить из выращенного урожая столько

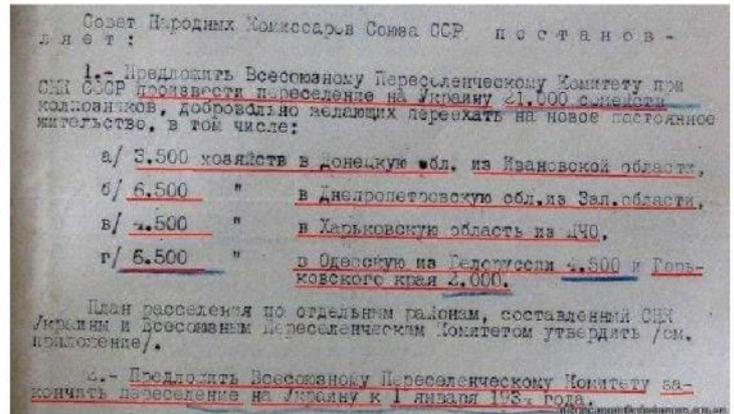
зерна, сколько переселенцы оставили у себя в кладовых дома. И даже, согласно документам, обеспечить названных гостей столами и табуретками.

Параллельно началось открытие российских групп в школах вместо украинских, а также завоз учебников, литературы и газет на русском языке.

Кроме того, документы свидетельствуют, что дома, в которых уже поселились переселенцы, не могли вернуть их владельцам, которым удалось убежать от голода в 1932 году, и которые возвращались домой в 1933-м.

До «Путин, введи!» оставалось более 80-ти лет. В 2014 их внуки будут проклинать украинский язык, звать Россию, и во всю ватную глотку вопить «Донбасс - исконно русская земля!»

https://enigma.ua/articles/russkiy_mir_ukraine_nachalo



Терористів «Л/ДНР» косить невиліковна хвороба



Почитати Новий рік треба тільки з хороших новин, а вони в мене є. Як і передбачалося, на окупованих територіях свято почалося зовсім не 31-го грудня ввечері, а набагато раніше.

Втім, посилення режиму через черговий «наступ ЗСУ», який прогнозували обнюхані ватажки «ДНР» та «ЛНР» поновороськи, набухались особистому складу ЗС РФ та місцевим найманцям не давали. Численні «корпоративи» зазвичай закінчувались після однієї-двох пляшок тап'яної стрілянини у повітря «по укропах».

Кардинально змінилася ситуація саме у новорічну ніч, коли на всі заборони окупанти наплювали остаточно. Та й керівництво російських військ аж ніяк не могло протистояти бажанню свинів знайти в багнюці горілку. Отже тепер маємо таку статистику. Якщо до 31 грудня у лікарні Донецька привозили до 10 напівмертвих від алкоголю тіл «ополченців», за перші два дні тільки до реанімації окупованого обласного центру госпіталізували близько двох сотень ватних «воїнів». Але ж це лише верхівка айсбергу.

Згідно із донесеннями командування, на ранок 2 січня небоездатними вважалося близько 40% особистого складу підрозділів. По 30-40 людей з кожної роти не могли не тільки взяти до рук зброї, але й банально піднятися з ліжка — настільки напилися «дирав'я». Та ж сама ситуація й на Луганщині.

Цікаві цифри й серед втрат від боротьби із пойлом. Вже 50 окупантів виїхали до «Мотороли» через отруєння контрафактом. Хоча, у «ДНР», «ЛНР» та Росії й акцизні товари роблять так, немов на меті не зацьмарити останні думки опущених на дно

спиртом, а отруїти їх без права на виликування. Отож бухала більшість бойовиків здебільшого не саморобне, а куплене у всіляких колишніх АТБ, які називаються «Народними» та «Першими республіканськими».

Рік тому відзначилася жінка Захарченка, яка поставила терористам технічний спирт замість горілки. Так сталося й цього річ. Тільки герої історії змінилися — наразі виробництвом фунфіриків для «немущих понаїхавших» займається нове керівництво «динири». Вони й закупили величезну та дешеву партію отрути для того, щоб зробити з неї «горілку» для плебсу. Тільки от цікаво, що цією фігнюю ніхто з мирних жителів не отруївся, адже навіть у дуже скрутні часи місцеві шахтарі знаходять гроші на якісніший алкоголь, а найдешевшим смакують лише опущені ще до приїзду на Донбас окупанти.

А взагалі-то кажуть: як зустрінеш Новий рік, так його і проведеш. Судячи з усього, потерпати від похмілля наступні 12 місяців будуть ну дуже багато зарбанників.

Олексії Чібісов, блогер